

Geklaag noch gezaag.

Pieter Maes, 1 maart 2014.

Dag Rita, dag familie, dag vrienden, dag brandweer,... en dag Kurtje. 'k weet niet goed naar waar ik nu moet kijken, maar ge zijt hier ergens.

Donderdagavond 13 februari, Rita is bezig aan een reeks laatste avondmalen. Een reeks! Zelfs Jezus heeft er maar eentje gehad, en dat was met water en brood. Maar Rita? Als haar gezondheid het zou toelaten waren het stuk voor stuk Soirée dancantes geworden.

Nochtans had Rita me daags voordien nog laten weten dat ze een restaurant niet zag zitten. Maar, ja Rita he, als puntje bij paaltje komt zet ze toch door en reserveert ze voor 9 personen. Rita was een doorzetterke. Eentje waar we allemaal naar mogen opkijken. Ook al moesten de meesten onder ons in realiteit wellicht schuin omlaag kijken. Haar gestalte verborg een groot hart met heel, heel veel moed en wilskracht.

Maar goed, wij met Rita en een paar goede vrienden op restaurant. Na de aperitief (dubbele van het huis voor mij, tegen de emoties), het hoofdgerecht, de lekkere wijn, de koffie en dessert, hadden we een fantastische avond gehad. Veel gelachen, soms een lach en een traan. Maar dan komt dat onvermijdelijke moment, de avond afronden. Afscheid nemen. Iets waar Rita een hele tijd mee bezig is geweest. Er is wat stilte, misschien zelfs wat ongemak. En dan zegt Rita: "Het is goed geweest. Ik heb een goed leven gehad." Het drong niet onmiddellijk tot mij door. Te fel bezig met knuffels geven, lachen, plezier maken,... Maar sta er eens bij stil. "Ik heb een goed leven gehad!". Rita heeft een paar enorme tegenslagen gekend.

En toch zegt ze vrolijk en met haar typische blinkende oogjes: "Ik heb een goed leven gehad." Dat kan verdorie tellen als afsluiter!

In december 2000 begin ik bij brandweer van Leuven samen met Jo Degreeef en Kurt Albert. Kurt Albert, wie anders. Kurt is de zoon van Rita. Vanaf dan leer ik Rita van op afstand kennen. Jo en ik zien en beseffen hoe dicht ze bij elkaar staan wanneer Rita een eerste keer zwaar ziek wordt. In januari 2004 verteld Kurt, een beetje verborgen, hoe bang hij is. Hoe hij zich zorgen maakt over zijn mammaatje. Rita gaat voor de eerste keer een gevecht aan tegen kanker. En zal het met glans winnen. Voor haar Kurtje, haar familie en haar vrienden.

Maar de volgende keer dat we van Rita horen heeft het noodlot toegeslagen. 7 oktober 2007. Kurt is niet meer. Hij is omgekomen in een ongeval met de moto. Een van zijn passies. Ik, en ongetwijfeld velen hier, weten nog waar ze waren of wat ze deden toen dat nieuws aankwam... Een opdoffer van formaat. In de aanloop naar Kurt zijn begrafenis zie ik me nog aankomen in Halle, aan het funerarium. Daar zie ik voor het eerst Rita. Klein van gestalte en op dat moment ook zeer kwetsbaar. Je zou van minder. Toch zegt Rita op het einde van ons etentje: "Ik heb een goed leven gehad."

Die periode heb ik ook Anita leren kennen. De stiefmama van Kurt. Anita heeft Rita in die periode (en ook daarna) enorm geholpen en gesteund. Anita, ik permitteer het mezelf om je in de kijker te zetten. Jij en Rita hebben een manier gevonden om fijn met elkaar op te schieten. Om voor Kurt een ronduit kei-toffe stiefma te zijn. Van stiefmama naar stiefmate, niet slecht. Misschien wel omdat jullie beiden zo graag de boer op gingen op jullie stalen ros. Ik hoor Kurt het nog zeggen: "'k Ga een dagje met de moto rijden." Ah, ok denk je dan. En dan volgt: "met mijn stiefma..." Euh...

Anita, het is niet iedereen gegeven om het woord stiefma zo'n warme bijklank te geven. En daarenboven ben je ook nog eens dikke vrienden geworden met Rita. Ik denk dat je het ook wel weet, maar Rita is je daar heel dankbaar! En, zeg het niet voort, maar ook voor de voetmassages hoor.

Rita zal de laatste jaren heel veel meemaken. Ze krijgt terug kanker. Haar levensvriend, Jean-Jaques krijgt quasi gelijktijdig dezelfde diagnose en zal de strijd begin 2013 verliezen. Haar broer zal een paar maanden later eveneens overlijden aan kanker... En toch zegt Rita: "Ik heb een goed leven gehad." Wat kunnen wij soms toch een potje zagen denk ik dan.

Het is voor mij een enorme geruststelling te weten dat Rita niet bang was. Dat ze zelf heeft mogen kiezen welke strijd ze wou strijden en welke niet. En dit was de eerste keer dat ze zei 'neen, dit hoeft niet meer.' Ze had al vaak genoeg klappen gehad, terug moeten recht kruipen en terug verder gaan. Rita wist wat het betekende om een tegenslag te krijgen. En toch, heeft iemand hier haar ooit horen klagen? Je hebt zo van die begrafenis waar er dan staat: "Bloemen noch kransen". Bij Rita kunnen we beter zetten: 'Geklaag noch gezaag!' "Ik heb een goed leven gehad."

De meeste mensen hun fanmail komt pas echt goed op gang na de begrafenis. Zoals bijvoorbeeld bij Kurt. Rita heeft nog weken kaartjes en sms'jes gekregen van vele fans van Kurt. Niet zo bij Rita. Neen, bij Rita is de fanmail twee weken voor haar overlijden op gang gekomen! Vorige zaterdagavond, 22 februari, bij haar thuis stelde ze mij voor aan de andere mensen. "En dat is mijn ex met zijn lief,..." Ah, goedenavond. "En dat is ook een ex met zijn lief." Ah euh... eveneens goedenavond. "En die, dat is mijn choeke, de ex van mijn ex..." Euh... Toen ben ik maar in de champagne gedoken. Man man man, wat een avondje.

Rita is de enige die ik ooit heb horen stoefen over haar vertrek, haar begrafenis,... In haar rechterhand een glas champagne en in haar linkerhand haar masker van haar aerosol. En zelfs met dat masker op zat ze nog te lachen. Je moest haar zien zitten glunderen: "En straks komen de pompiers me halen!" En dat er een traiteur zal zijn. En dat we allemaal naar de koffietafel moeten komen. En dat, als ge niet kon komen, je vooral moest doen wat je voorzien had. "Trek het u allemaal niet te veel aan... Voor mij is het niet erg." Eigenlijk maakte Rita zich maar zorgen over één ding. En dat was niét het feit dat ze uit het leven zou stappen. Dat was het feit dat wij zouden achter blijven. Dat ik en jullie te maken krijgen met het afscheid. Daarover maakte Rita zich zorgen, over ons.

Ze heeft ons prachtige herinneringen gegeven. Zelfs tot op het allerlaatste moment, met een waardig afscheid in schoonheid en met een glimlach. Dus ik stel voor dat we Rita een plezier doen. Ze is nu waar ze wou zijn, bij Kurtje, Jean Jaques, haar broer, Livin,... Of om een van Rita's laatste zinnen te citeren: "Ketje, ik kom eraan!"

Laten we ons rug rechten en net als Rita hier met een glimlach vertrekken.

Geklaag noch gezaag! Tot altijd!

Pieter
Herne, 1 maart 2014.